

Sy-li spěwał,
Pílnje džělať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwo.č da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džělať
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ól khmans
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew će.

• Sserbske njeđželske łopjeno. •

Budyšin

22. měrza 1925

Bauzen

Čiřćež a naklad Šmolerjež knihicziščezěrnje a knihačnje šap. družst. i wobm. ruł. w Budyšinje.
Wukhadža łóždu šobotu a plačzi na měřaz 15 šlotnych pjenježtow.

Łaetare.

Šłowo wot křichiza je hluposć tym, kiž šhubjeni budža; nam pať, kiž šbóžni budžemy, je wone Boža móz. 1. Kor. 1, 18.

Na Timotheja japoschtol Pawoł pišće: Wulke je potajnistwo Božeje služby: Bóh je šjewjenty w cžěle. Wón budžišće tež pišćacž mohł: Wulke je potajnistwo Božeje služby: Boži šyn wiže na křichizu. To je póhółstwo, kiž we wutrobje tšchepjetanje šbudžuje, ale tež šbóžny krašny troscht datwa.

Šłowo wo křichizu je wulke, wobšbožaje potajnistwo,

1. je hluposć a tola najwyschšcha bójška mudrosć,
2. je šlabosć a tola najwyschšcha móz Boža.

I.

Šłowo wo křichizu, tak je Luther pschetožil, po šłowje ma rěłacž: šłowu křichiza. Ale fak? móže křichiz rěčecž? njeje křichiz něme drjeto? móže drjeto přědowacž? Wěšće, pschetož hdyž cžłowjetojo mjelcža, šamto kamjenje wołaja. A njeje dha křichiz na Golgatha na měšće přědowal, po tym šo běšće postajeny a na nim kral w cžetnijowej křónje wižasche? Šawěšće, wón nježe nasche khorosće; šchtrafa leži na nim, šo bychmy my měli — tak šnjeshony křichiz přěduje. Šchacharjej k šěwizy běšće tajke přědowanje hluposć a wón mrějo hiščće křichizowaneho šřědnika hanješće, ale šchacharjej k prawizy bu tuto šłowu křichiza bójška mudrosć, kotraž jemu paradis wottamny.

Křichiz hiščće džěńka na naschich wołtarjach steji; w někotrych křičešćanskich krajach jón tež pschi pucžach a drohach widžimy — i temu ša šwědčjenje, šo w žanym druhim šbóžnosć njeje, tež žane druge njeno cžłowjekať date njeje, w kotrymž móhli šbóžni byčž,

hacž jenož njeno Jesom Šhrysta. Tym, kotřiz po šamnych štwojich šhubjonych pucžach křodža, je tajke šwědčjenje křichiza njelube a njerojomne a woni pntaja křichiz se šjawneho žiwjenja wučžiččecž. Nam pať, kiž ša šbóžnosću stejimy, křodzy křichiz, hdyžkuli naš šetka, njebjeste postrowy měra pschinješe, kotrež dušchu wošchewja.

Křichiz na naschich pohrjebniščezach steji, na rowach našchich njebohich a my šo nadžijamy, šo budža w štwojim cžaku tež nasche cžěka pod křlódłom křichiza wotpocžowacž. Křichize na naschich pohrjebniščezach žaneho jashka a žaneje rěče nimaja a šu tola šwěčnitwi přědarjo; wone přěduja, šo šmy, kaž wot winy, tak tež wot šnjercže wumoženi niz se šłotom abo šłěborom, ale i drohej křowju Šhrysta jako njewinojteho a nješamasaneho jehnjecža. Tajke šłowu křichiza je tym hluposć, kiž šhubjeni budža; woni i tamnym wuřměwzom rjeknu: jenož mi žadny křichiz na row nještajcže, njeh je želesny abo kamjentny; štajnje je mi dušchu šranit, tutón wobras pošny křwě a cžwile. Ale nam, kiž šbóžni budžemy a šo w křowi jehnjecža šjednani wěmy, šo je křichiz na rowe bójška mudrosć, pschetož my jeho šłote šłowu škřichimny: Jesuž Šhrystuž, křichizowany, je šnjercži móz wšak, žiwjenje pať a nješachodnosć na šwětko pschinješł.

Ščtó nam tuto potajnistwo rošjašni? Šłucz k njemu leži w šłowje: Bóh je teho, kotřiz wo žanym hrěchu njewědžesche, ša naš k hrěchej ščinił, šo bychmy w nim ta prawdosć byli, kotraž pschěd Bohom plačzi. Š rjanymi šłowami a cžłowškej mudrosću šo nam pomhacž njehodžesche: jow plačesche, šjednanje pschihotowacž ša nasche hrěchi, škutł došonjecž k naschemu wumožěniu, wopor pschinješć ša naschu winu. Čłowške mozy k temu njedobahachu, tuž Bóh šam šastupi. Po Božej radže šo Boži wěčny

był człowiek narodził, so by sakoń dopjelnił, kłóstanje czerpił, wu-
jednatrski wopor pschinjeł.

Weso człnemu człowiekowi tajka rada hlupość wostanje. Shto
je jemu njerofomniſche hacz to, so Bóh kam sa ſhubjene człowje-
ſtwa do ſmjercze dze? Shto je jemu njerofomniſche hacz to, so
dyrbi so se ſmjercze i ſmjerczi ſabudzeneho wodacze hréchow, ži-
wjenje a ſbóžnoſć žórlicz? Shto je jemu njerofomniſche hacz
to, so dyrbi pschichodnje kſchiž, tuto ſnamjo haniby, bycz ſnamjo
ſbóžneje nadžije a najwjetſcheho tróſhta, najrjeńſcha pycha a
czjeſcz? Na myłł, so je Jeſuſowu kſchiž móz Boža, ſbóžnych czi-
nicz, człowſka mudroſć ženje pschichla njeby.

Tam w Athenje je Pawol mjes mudrymi tuteho kwěta ſtał
a je jim předował wo Khrystuſu jako mužu, w kotrymž je Bóh
wobſamnył, kwět wumóz, ale tamni mudri ſu jeho hanili:
„Shto chze njebolaf prajicz?“ A hdze ſu se kwojeje mudroſćzu
pschichli? i woltarzej i napiſmom: njeſnajomnemu Bohu a
i praſchenju Pilata: ſhto je prawda? Mudroſć stareho póhan-
ſkeho kwěta je so ſkóncznie doſonjala w kłowje: Chzemy jeſcz a
picz, pschetož jutije ſmy mormi! — Tuž je Boža mudroſć wěz
ſhubjeneho człowjeſtwa do ruki wſaka. „Dokelž kwět psches kwoju
mudroſć Boha w Bozej mudroſći njeſpóſna, lubjeſche so Bohu,
psches předowane ſbóžnych czinicz tych, kiž to wěrja.“ A tuczi
se ſbóžneho ſhonjenja won wyſkaja: Chzecz wědžicz, ſhto ja wěm,
iſhtož mi nětko psche wſcho dze, a ſhto moja radoſć je? Jeſuſ
Khrystuſ na kſchižu.

Alle hiſcheže wjazw wěmy wo kłowje kſchiža khwalicz.

II.

Skłowo wo kſchižu je kłaboſć a tola najwſchſcha móz Boža.
Pawol Korinthoſkim piſhe: „Dokelž Židža ſnamjenja požadaja
a Grichizy po mudroſći praſcheju. My pak předujemy kſchižowa-
neho Khrystuſa, Židam wſchał pohórſchenje a Grichizim hlu-
poſć.“ Wěrjeſche so Boža mudroſć, kotraž w tornofći kſchiža
potajena leži, woſebje na Grichach, kotřiz so po mudroſći praſcha-
chu, wupoſaſacz, dha Boža móz, kotraž so w kłaboſći kſchiža ſjewi,
woſebje na Židach, dokelž tuczi mēnjachu, so móža wumoženje
na puczju kameje kwojeje prawdoſće dozpicz a doſonjecz. Sjaw-
nje dyrbi so Boža móz ſjewicz, to woni chzychu, so wěry njeby
trjeba bylo. Mēnjachu tola, so móža Boži ſakoń se kwojim
czinjenjom dopjelnicz, wumožjenja njetrjebawſchi a so by so Bohu
ſaležalo, jim i poſtajejom kraleſtwa, kraſnoſće kłubjenu mſdu
wuplaczicz. Tak myłła hiſcheže dženka wſchitzu kamopravi, ko-
třiz so na kwoje ſtutki ſepjeraju. Woni móz a kłynoſć wumože-
nja ſebi kwanym pschipiſaju. Alle žadym człowjeł Boži ſakoń do-
pjelnicz njemóže; kóždy pschewupjer ſakonja wostanje a dołžnił
Boži. Tehodla je Bóh židam a wſchitzim kamopravym se ſna-
mjenjom kwojeje kłaboſće napſcheczitwo ſtupil, i tym, so dopuſch-
czi, so bu jeho lubowany byn na kſchiž powhſcheny a naſche hrěchi
njekeſche. Kał kłaby bēſche Bóh po ſdaczu na hórzy Golgatha!
Kaž i blaſnom ſu tam i kſchižowanym Khrystuſom kwój kłmēch
mēli. „Druhym je pomhał a kam ſebi pomhacz njemóže,“ ſu je-
mu hanjo pschitowali. Njebēſche kwět na Golgatha na Bozej wē-
zy dohnył? Alle hlaj, na jene dobo so ſjewi: Boža kłaboſć je kł-
niſcha, dnyłi człowjeſojo ſu. Kſchižowanym, ſemrēty a pohrjebanym
je i rowa ſtanyl. Naſche wumoženje wot wſchitzich hréchow,
kwojeje a czertowſkeje mozy je doſonjane. Kamjen, kotřiz ſu
twarzy ſaczikli, je so różny kamjen ſczinił. Kiž bēſche najſza-
pjeniči, je Ebóžnił wſcheho kwěta.

Hiſcheže dženka kamopravym ludžom ničzo bóle pscheczitwone
njeje, hacz wěricz dyrbjecz, so móže człowjeł bjes kwojeje ſaſlužby
jeniczu i hnady Khrystuſoweje ſaſlužby dla psched Bohom pra-
wby bycz. A tola je wumoženje ſtutł Boha kameho.

Kſcheczjana i póhanow so raſ praſchachu, kał je i jeho wobro-
czenjom bylo. Džechu hromadze psches lēk; tuž won kuchi drób
naſbēra a do kōla wokōla naſhpawſchi ſapali. Na to czerwila
ſhrabny a jeho do palazeho kōla kōdži. Tón jow lēſeſche a potom
tam, so by wohenju a i tym kwojeje wuczełnył. Jako pak nihdze
wupucze njenamaka, so w křjedza kōdže, hotowu wumrjecz. Tuž
jeho tamón i wohenja wutorze a rjekny: „Tež ja žaneho wupucza
i wumóženju njewidžach; dha je mje tón Krijes se kwojeje ſbóž-
niſkeju ruku ſapſchitnył a mje wumóhł.“

Kſchiž Khrystuſowu je móz Boža. Wohladajcz Pawōla.
Shto je Saula psched Damastuſkom pschemitnył a ſa Pawōla ſcziti-
nił? Jeſuſ kam. Kaž dotho so Saul hiſcheže i hroženjom psche-
czitwo Krijesowym wuczomnikam naduwacze, dzeržeſche so kam ſa
klyneho a bēſche tola kłaby. Jako pak bēſche so Jeſuſowu psche-
ſczēhał jeho naſlednił ſczinił, bu hinał. Pawōł ſaczutwa so kam
kłaby a je tola klyny, pschetož w Jeſuſowym mjenje na křo-
btoſć, žytemu kwētej, poknemu hidženja, kłofće a njeprawdu
napſcheczitwo ſtupicz. Se kwojim žiwjenjo mpoſaže: Ja ſa-
možu wſchitko psches teho, kiž mje poſylni, to je psches Khrystuſa.

Pawōł i tutym ſhonjenjom kam njeſteji, ale je wot mroczele
kwēdkow wſchitzich czaſow wobdaty. Snaczikli mjes nimi nam
drje žadym njeje, hacz naſch Luther a lubſche drje nam žane jeho
kwēdczenjom njeje hacz jeho kraſny křerluſch wěrny:
„Jedyn twjerdny hród je naſch Bóh kma,“ kotřiz wot pře-
njeho hacz do poſledneho kłowa w Krijesowej mozy poſtupuje.
Tež Luther ničzo wot ſebje njewoczaſowacze, ale wſchitko wot
Krijesa. A ty, kał ty se kſchižej ſtejiſch? Požohnowane budž nam
kłowo wo kſchižu, požohnowane jeho mudroſć a jeho móz; w tu-
tym ſnamjenju my dohdyžemy w žiwjenju a wumrjeczu. Kamjen.

M. w. Ba.

Praschenje vschi konfirmaziji.

Porjad konfirmazije bu na poſlednej ſakſkej krajnej ſynodze
i nowa poſtajejom a wobkručenym. Někotři bēchu teho mēnjenja,
so ma so paczerſkim džeczom jenož jene praſchenje ſtaticz, hacz
chzedža, hdž ſu priedy kwoju wěru wuſnale, we wěrje do Boha,
naſcheho Wótza, a do Jeſom Khrysta, jeho Eſyna, i pomozu jeho
kwojateho Duchu kwēru dzeržecz w kłodženju ſa Jeſuſom. Wje-
tſchina pak so ſa to wupraji, so maja džecz na 3 praſchenja kwoja-
tocznje kwoje „haj“, wotmołwecz. Tute rēkaju:

1. Chzecz so i tutej wěrje do Boha, naſcheho Wótza, do Jeſom
Khrysta, jeho Eſyna, naſcheho Krijesa, a do kwojateho Duchu
psched Bohom a człowjekami póſnacž?

2. Chzecz so ſprawnje prózowacz, po tutej wěrje so ſadzer-
žecz, hrěchej so wotrjecz a ſa waſchim Ebóžnikom kłodžicz?

3. Chzecz so i naſchej ewangeliſko-lutherſkej zyrkwi, kotraž
waſ psches Bože kłowo a ſakrament i tutemu Ebóžnikowej wodži,
kwēru dzeržecz? —

Schtōž na dnju konfirmazije klyſchi, kał ſaſo psched Božim
woltarjom mlodži kſcheczijenjo kwojemu Bohu a Ebóžnikowej kwēr-
noſć kłubja, so rad na tón džen dopomni, na kotřimž je na po-
dobne praſchenja wjekele kwoje „haj“ wotmołwił. Njech so nětko
pruhuje, kał je kwoje kłubjenje dzeržak. Teho dla maju tamne
praſchenja ſa naſ wſchitzich woſebitu wažnoſć. Lic. M.

Pschi rēw Guphrat.

(Potracžowanje.)

Wobdžiwajo tole wſcho a so podmurjejo do dalofće a ſchē-
roſće a kłubofće Božeho ſtworjenja wuſnawacch to: „Mój
Božo! Kał by ty tał wulki, tał wulki we wulkim, tał wulki we

Wěrjazych „Laetare“*)

— po Ps. 119, 19; 90, 10; Hebr. 13, 14.

Stóh: Mi wutrobnje ho styšćeže.

Ja s hoszczom bym na semi
a nimam bydła tu,
mi dostacź s jandzelemi
ma raj ho we njebju.
Tu t romu wotpuccuju,
tam w sbóžnem pokoju
ja Božu błódlóscź cžuju,
je s džětkom na fónzu.

Schto wot mlodošće było
je bycže moje wscho
hacź nusa, próza, džětko?
Raź dołho bėdźach ho,
tať nětotre bė ranje
a nóz tať nětotre,
kź rubješće mi spanje,
so njebė pokoja.

Mje wiohor wschelki scherit
na puczach mojich je,
a styšť ho na mnje mērit,
kź slė mje tšchēšće;
mje hida pschēšćehajšće,
a samisć bjes winy
mi czerpicź czeźtko dašće,
pať wostach sczerpliwj.

Rať lubym starym bėšće,
wschal snate nam to je;
hdyž slė ho jim došč dźěšće,
nam cžer to pokaje,
tať hu ho bėdowali,
tať inješli boločće,
tať w styšćach wschelkich stali,
so duscha czerpicješće

Sich duscha we fwojatosczi
ho s fchizom noschēšće
a pschi wschēj wobczēžnosczi
fej wukhod žadoschē;
tu a tam dróhowachu
psches wschelle tšchnosćće,
hacź do rowa ho dachu,
hdyž mēr jich witaschē.

Do sboža s horjom swolicź
chzu duzy jenat ja,
schto bych mohł lėpschē wolicź,
hdyž fónz pucz bōrsy ma?!
Mam w boju fwierny wostacź
a czerpicź wutrajnje,
hdyž trónu jónu dostacź
chzu tam a wjekele.

Tam pschēzo bydlu jónu
a niź kaź jeno hóicź
pschi tu ch, kź pschit s trónu
fō. Tam czi spėwacź došč
wo twojim skutkowanju
ja chzu a fwoobodny
bycź žyle w herbstwie fwojim
wot wschēje njerody.

Tuž pucz fwiój chzu nēt cžahnyč
psches fwiēt tu sczerpliwje,
se wschēje bėdy stanycź,
hdyž s zusooby dom dže;
ja dróhuju tu mērnj,
cžer wjedže t domisnje,
tam mje mój Wóczēz fwierny
najbłódlóšćo troschtuje.

Tam dom mi kiwa sdala,
hdyž fwiety jandželste
najmóžnišćeho fhwala,
kź wēcźnje kraluje
a wscho najlėpje wodži
we fwojim kralestwje
a miłosćiwje spkōdži
wjcho, kaź jom' lubo je.

Ja požadam fej t njemu,
tam dospēcź rady chzu;
tu dróhowanju wschemu
ho spróžny wotrjetnu;
cžim dlėje fhwila traje
tu ja mnje wobczēžna,
cžim hłubje duscha snaje,
tať czeźtko czerpicź ma.

Sta hospoda je tudj
a nadošč tšchnosćće,
mje wuwjedź, prošču fhwdu,
mój Božo s cžēšnosćće;
pój, cžit fónz dróhowanja,
mi wobradź fwoobodu,
po twojim spōdowanju
njch horjo pschewinu!

Schtož bydło bėšće moje
tu, — njeje domisna;
hdyž fónczu dźětko fwoje,
ho pokoj po ficia,
a wscho, schtož triebach tudj
ja swalu do bōla
a s cžafneje du budu,
hdyž dōńdu do rowa.

Ty, moje woschewjenje
a fwiētko žiwjenja,
pať mje, hdyž dušcha cžehnje
dom, fadźisch do raja,
do bydła wjekełoscće,
hdyž moja tam je mšda,
so jōńnu do wēc nosćće
ho runo fłónzu ja.

Wě wjele, wjele powjedacź! Je czi tola hižo mjenowana pschēd
wjele tyhaz lětami! Wo cžim powjeda to dženka runje; pať
s cžicha potajnje schēptajo, pať s howkom psches skaly mjes skali-
fkami ho mjetajo? Ssnadź wo horach a skalach, kotrež psches
lėtthazy jej hacza pucz a bėh? Ssnadź wo mošće, kotryž w
dawnych cžafach Romšy psches nju natwarili, ju wuputawšchi
tať s cžłowšćimi mozami?

Wo cžim powjeda czi to rėka Euphrat dženka? Ssnadź wo
kwařu Kurdon, kotryž je dženka widžila? Rať tam to kwařny
cžach cžehnjeschē psches móst, ho sybolo w piřantym a skotym, s how-
kom a hudźbu, s konjemi a s wosami, s ludźimi, kotsiž polni trysła
a spėwa? — Abo spėwa czi rėka Euphrat jažo spėw, kotryž sa-
nurjeny spėwaschē Armeniški tam horjekach na hrodže?

Ně, wo tym wschēm mi rėka Euphrat dženka nicžo njepo-
wjeda. Nėschto žyle druhe je to, schtož fłyschu. Powjeda mi
hišćće ras stawisnu Mariamy, kotraž ho tu podala w pořled-
nich lětach, kotryž je řama wohladała. A powjeda mi ju tať
nadrobnje a tať jařnje, so wscho dorosumju, haj, so wscho
widžu!

Slaj tola! Tamle ležesche, ně tamle hišćće leži dom, w
kotrymž je bydliła. Je to twarjenje s pschitwarjenty wukhodom
abo verandu. Leži wschē hacź druhe twarjenja. —

„Mariam!“ tať fhwali rėka Euphrat, „Mariam bė starschēju
žyle wjekele, bė jenicźke holicžo, jenicźka řotra schtrjoch bratrow!
Tu pschi mni na mojimaj brjohomaj hrajkaschē. Bėtne to holicžo!
Cžorne wóšćki bėchu saplecžene do dołhich wopušchow. S tutch
błyschēšćech ho czerwjena rōža. Wēm hišćće, kať towaršćkam
powjedaschē, so dyrbi do druheho mēsta; dyrbeschē wuknyč. Po-
tom chyřschē jažo pschincź a towaršćkam powjedacź, kať to w Kon-
stantinoplu. Tať ju fłyscho, bė mi, jačo dyrbjala pľakacź. Sa-
cžuwach hižo bōl, kotraž ho pschihotowaschē ja moju Mariamu! —

Cžaf ho miny. Mariam bė tu jačo! Raťke to wjekele
tam w domje! A tamle na tšchēšće stejeschē w fłėbornym błysch-
cžu mēřacźka! Mariam bėšće hišćće moja stara mała, mloda
Mariam, hacź runje jara rjana, hacź runje jara mudra, hacź
runje bu dženka wječor njewjesta! Haj, kiwaschē mi, mje strowjo,
mje, jeje dźēcazyh lėt towaršćku a pscheczelnizu, a mjenowaschē
mi mjeno nawoženjowe. Ach, ja wjedžach jeho mjeno hižo dawno,
kotrehož s tutch mjenom mjenowachu! Wě tola tať nětorny ras
pschi mni stal a na mnje sanurjeny hładať, kať by ho mje wo-
prafchecź chyřť: „Hdy pschivjesch mi ju, moju Mariam? —
Tola, tola! Njch je tam w domje Mariamy lute wjekele, we
mni bė lute žarowanje, luta bōl!“ tať řdychny rėka Euphrat a
wotmjelny.

Wo fhwilzy jačo sapoča powjedacź: „Nětotre njedžele bėchu
ho minyke, a moja woda bu frejczēwjena! Morjachu Armeni-
šćich a mjetachu jich ke mni dele. Mój Božo, kaťka bė to frudoba
pschisćla na wobohe cžłowšće dźēczi! Armenišy dzeržachu ho fwo-
jeho Bōha hacź runje jeho njewidžachu. We wěrje pschimachu ho
jeho rukow a njepušćēžichu je, a wón jich tež njeje puščēžit,
wón, jich Bōh, kotremuž ho tuczi fšchēšćijenjo modlachu. Bėchu
fwierni hacź do řmjereče, tuczi armenišy fšchēšćijenjo! A ja
jich wschitkich pschijimach a swodžewach se fwojimi pořlėsčžemi,
je žōtmami, jich, tute dźēczi Bože. Cžēmnej mozy pať, kotraž,
mėnjo, so je dohwaza, justaschē, pschitwōlach: „Pschewinjeni, a
tola niź pschewinjeni!“ —
(Pōtracžowanje.)

Wschelle s bliffa a s dalofa.

— Pschichodnu pōndželu ho dopōłdnja ½10 hodź. w herbstim
domje dželaczerjo sa spėwaršće řėndu.

— W Nořacžizach bė njedžela Oculi wofebity džēń sa mto-
džinu, kotraž je ho do „Sjednoczēństwa mlōdžiny Nořacžinschēje

*) Podal Pawoł Gerhardt. 1606–1676; řēř. M. II.

matym, najmjeńšćim! Ty njeřby jenostronšći a maty a řnadny!
Tajšeho řčinińny my cžłowjekajo tebe, njch to s tobu njespōkōjni,
pscheczitwo Tebi morkotamy, njch to, Tebje phtajo, ho prozujemy,
Tebje sapschimnyč!“ —

Sřjedža mjes nahimi skaliskami tamle a skaliskami, na ko-
trychž my tu ředžimy, bėži a wala ho rėka Euphrat. Sda ho czi
to bycź fłėborny pař, kotryž ho tu mjes skalami wije. Wona pať
njeje nēma kaź pař, a bhrnjež fłėborny byť, tuta rėka Euphrat!

wohady" sjednocžila a we „towařstwie ewangelskich mlodženzow" a w „towařstwie ewangelskich mlodžich holzow" bwojich samerow hlada. Bě 9. mērza dwě lēczi, so bu hebi tutej towařstwie wutworili a s dobom do krajnych swjastow sa ewangelsku mlodžinu jastupili. Se hromadnym dželom běchu wšach hižo w přerim wójnskim lēcze, 1914, sapočželi. Sa tutón drubi sałoženiski bwojedeni běchu hebi wožebitu bwojatocžnosć pschihotowali: powjeczjenje khorhojczkow. Staž je to pola towařstwow mlodžiny waschnjo, běchu hebi mlodženzu wustwolili t. m. wimpel, mlode holzy pař t. m. banner. S pilnej ruku a s wulkeje lubosću běchu holzy namjenja a piřmo na khorhojczkoma wuichiwale a hebi kobotu do bwojedenja wołtař a wołtarnišczjo wupyschile. S snehowe wjedro hrožešče, staspež našch bwojedeni, tola njedžela pschijnježe nam kmanische wjedro. Na wobemaj Božimaj bwojebomaj šhromadži so sjednocžena mlodžina s wožadnu, so by najprjedy wopominata lubych padnjonych, kotřiz běchu byli bwoerri hač do kmanjercze, — jich pěknie a pschihodnje wuhotowany pomnit bě wupyscheny s wulkim selenym kschizom! — a potom stupita pod kschiznej khorhoji, bwojio bwoeru kralej Jesušeje khrystušeje. Po stucžy po předowanju roskladže wožadny farar s wołtarja, sčto je nadawš ewangelskeje wožadny do žyła a ewangelskeje mlodžiny wožebje, sčto samer a nadawš towařstwow ewangelskeje mlodžiny a sčto to s tajkeje khorhoju. Pokasa pschi tym, so je w saudženych čařach wjele skomdžene wot žyřkijow, wožadow, kschiczijanow dozyla; teho dla je pschischla liwofscž a lenjoscž a wotpad, dokelž bě Satan pschi tym se bwojimi mozami pilnišchi. Nad nami wšachmi je, schitacž, sčtož nam wostalo a spytacž wróczo dobycz, sčtož kshubjene. Jenotliwy mało dokonja, sjednocžicž so dyrbinu, a to niz najpořledny mlodžina! Žyřkwi pscheczijwri bu so dawno do kruteho swjastka sestupali, kaž komunistojo a bwoobodnosny boleni, a bwoju mlodžinu hebi sjednocžili a srjadowali; woni spofnachu, so, sčtož mlodžinu ma, ma pschichod. So bychu wšchizny ewangelszy tole tež storo dopofnali! Wjele to njecha, mēnjo, so njeje tak slē. Je slē w městach, a na kraju niz mjenje! Mōžemy jenož wobžarowacž, hdyž so sđaluja tuteho noweho džela, kotrež hebi čař žada, mēnjo, so mōže wšcho pschi starym wostacž. Dželo na mlodžinje a sa mlodžinu je nuřne toho dla, dokelž dženska njeje wjazny kaž nēhdy, a nēhdy tež njeje wšcho bylo tak kaž jo dyrbjalo. Duž bany wojowarjo, kotřiz so hromadža pod kschiznej khorhoju, kotraž jo snamjo šhromadženja sa tych, kotřiz bu hotowi, šhromadnje wojowacž a so wjekeleć a frudobu nješč, — kotraž je snamjo wojowanja sa tych, kotřiz wojuja wo to, so bychu bami bwoerri byli, a wojuja sa Jesuša, — kotraž je snamjo dobyčza sa tych, kotřiz bu bwoerri hač do pořlednjeho. — Po tutej rēczi buřhtaj khorhojczzy psched wołtarjom wotkrytej a pořwječzenej. Wožadny farar pokasa pschi tym, wukladujo, na barby, snamjenja a napiřma. Barby bu mōdra, selen, běla, stota; snamjenja: stote kwētki a seleny Jerusalemski kschiz na bannerje a kschiz s duboweho kōpjenja na wimpelu a na wobemaj monogramm khrystuřkowny; napiřma nimo mjena towařstwa na bannerje: „Sa kralestwo Jesuša!“, na wimplu: „S wōeru sa bwoeru!“ Pořwječeniška bwojatocžnosć slōnceži so se dwojohlořnym spewom mlodžiny. — Wječor dořwječizny pořwječjenje, bwojeczjo s dobom sałožny bwojedeni, na farje, hdyž běchu hebi mlodži pěknie pschihotowali. Spewy a narēcze a deklamazije so mēnjaču. Wokrjēny dohladowar sa towařstwa mlodženzow, kotřiz bě tež dopoldnja hižo pschitomny, porēcža dwōjzny k nam, doniz po pschestawzy, kotraž bě sa šhromadne wōkshewjenje pschi schalzy koseja s dobrými pschikustami wostajena, dlēšchi pschednosch se bwoetlymi wobrasami njedžeržesche. S džakom, bwojjenjom a modlitwu a strowjenjom so mlodži a hoščjo dželachju. A dopomnjecžu na tutón wožebity dženi bu s pomozu pscheczjelow wot mlodži-

ny wołtař Božeho doma s rjanyntaj wasomaj wupyscheny. Džak bwojcha wšchem, kotřiz bu tuto dželo spēchowali, tutón bwojedeni pomhali wuhotowacž a kotřiz hewak s darami a s pomozu sa nař. Bōh žohnuj jim to bohacze a spožcz, so bychmy wšchizny stali sa to, so našcha mlodžina wērjaza a ewangelska a so našch pschichod tajki, kotřiz je stajeny pod bwojjenje a žohnowanje našcheho krala Jesuša! Duž do dalscheho bwoerneho džela, Bōhu k česćzi, mlodžinje a wožadze k žohnowanju!

Wobwichtkowne slēčbowne bwoerškeho poboczni. miřionskeho towařstwa „Budyšin a wokolnosć“ na lēto 1924.

Sa lēto 1924 je so podpřisanemu pořkadnikej pschepodato:

(□ = miřionski kaschizil, † = čitarjo Miř. pořka.)

Wartkeje wožadny	120 hr.	—	pi.
Budescžanskeje wožadny	200 "	—	"
Budyšeje Michalskeje wožadny: □ 288,53 hr., † 41 hr., wot woprawjenjom: 77,50 hr., bibl. hodžina w Seńezach: 5,25 hr., w Dobruschi 13 hr., na Židowje 3 hr., w Žužezach: 6,55 hr., džakny wopar (dwōjzny po 5 hr.): 10 hr., sa trawu w farskej sħrodže: 3 hr., kōstisbēračka w Dobruschi: 81,60 hr.	529 "	43 "	"
Buseczanskeje wožadny	167 "	—	"
Gōdžiskeje wožadny	456 "	40 "	"
Grodžischczanskeje wožadny: □ 130 hr., † 16 hr., wot woprawjenjom: 40 hr.	186 "	—	"
Gulczanskeje wožadny: žonjaze towařstwo we Gulzy 100 hr., dobrowōlne dary 15 hr.	115 "	—	"
Ketlicžanskeje wožadny: □: 100 hr.	100 "	—	"
Klutschanskeje wožadny	35 "	92 "	"
Malešanskeje " □ 69,92 hr., † 7 hr.	76 "	92 "	"
Njeřwacžiblskeje "	50 "	85 "	"
Rožacžanskeje " □ 105 hr., † 30 hr.	135 "	—	"
Wjelecžanskeje " □ 163 hr., † 35,60 hr., džeczitenschenje 11,12 hr.	210 "	72 "	"
Wōplincžanskeje wožadny	63 "	65 "	"
Wujesdžanskeje "	65 "	—	"
hromadže: 2511 hr. 89 pi.			

Wšchische teho po postajenej termiji 15. 12. 1924:

Šhwacžanskeje wožadny: sħyřk wot 1923: 10 hr., □ 1 hr., † 4 hr.	15 "	—	"
Mīnatarwseje wožadny: □ 28 hr., † 10 hr., čitarjo maleho miř. swōncežka: 6 hr., pacžerške džecziz 12 hr., M. M. 6 hr.	62 "	—	"
Gulczanskeje wožadny	22 "	—	"
Porščiskeje wožadny: □ 81,50 hr., † 24,50 hr.	106 "	—	"
wšchitto hromadže: 2716 hr. 89 pi.			

Wot tutych dořhodow dosta Sakske hlowne miř. tow. w Drježdžanach	2564 hr.	29 pi.
Kōstisbērarnja w Lipsku	81 "	60 "
miřionsko-lēkařske tow. w Lipsku	71 "	— "
hromadže kaž horjeka: 2716 hr. 89 pi.		

Anjes Jesuř, kral bwojateho miřionstwa mjes pohanami, žohnuj s ħnady tute dary a sđerž a pschisporjeje lubosć k tutemu wařnemu skutkej kschiczanskeje lubosće tež dale w našchich bwoerškich wožadach!

W Budyšinje, w januarje 1925.

Nāda, farar,
pořkadnik.

Slēčbowne.

W. we W. sa Žud.

Serbška přēd. konf. sa Palm.

W. w Gu. sa jutry.

Samohlity redaktor: farar W y r g a e j w Rožacžach.